

[Baunsgaard.]

og der bliver jo her som på andre områder givet den fornødne tid til, at folketinget kan foretage den endelige vurdering og tilrettelægning af grundlaget for den fremtidige ejendomsbeskatning; alt taget i betragtning var ændringen altså acceptabel ud fra dette, at der kun er tale om et års udsættelse af den endelige afgørelse.

Jeg har ingen trang til at skjule, at der her har været en uenighed i opfattelsen mellem venstre og det radikale venstre. Jeg vil i øvrigt gerne fastslå, at det radikale venstre har i hele sit politiske arbejde den grundindstilling, at hvor man er uenig, tjener det ikke noget godt formål at ville tilsløre uenigheden; der er måske her en forskel i de betingelser, vi har stillet op for politisk samarbejde, og dem, man fra anden side synes at betragte som selvfølgelig. Det vil aldrig være klogt af politiske partier, end ikke hvor man tilstræber et samarbejde, at tilsløre en uenighed, der vitterlig er til stede.

Hvad enkelthederne i øvrigt angår, vil jeg gerne anbefale, at man stemmer for de af den højtærede finansminister stillede ændringsforslag. Det er ændringsforslag, der alt i alt vil medføre et mindre provenu af afgifterne på de pågældende områder; end det oprindeligt foreslåede ville have givet. Jeg mener, at hensynet til erhvervslivet, f. eks. til cigarindustrien, berettiger til, at man tager dette mindre provenu jeg mener, at hensynet; f. eks. til restaurationsafgiftens betydning for restaurationsfaget gør det rigtigt at tage det provenutab, der er en følge af det nedslag i restaurationsafgiften, der er stillet forslag om. Jeg anbefaler altså, at man stemmer for disse ændringsforslag.

En anden ting, der indgår i aftalen, vil jeg også gøre et par bemærkninger om; det er det generelle løfte, regeringen afgiver om at foretage besparelser i det forelagte budget på 125 mill. kr. Det var en overraskende holdning, det ærede medlem hr. Poul Møller indtog til spørgsmålet om besparelser, en glædelig holdning, for det har jo været karakteristisk for det konservative partis hele politiske gerning i al den tid, jeg har haft den ære at sidde i folketinget, at man altid har sagt: regeringen kan ikke

forlange, at en opposition skal pege på, hvor besparelserne skal finde sted; det må være nok, at vi siger, vi vil spare, så må regeringen gøre det. Nu kommer det ærede medlem og siger bebrejdende til venstre: vi må da i hvert fald have at vide, hvad det er for besparelser. Det er dog en udvikling, og jeg anerkender den som en glædelig udvikling.

Må jeg så sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at her er tale om, at regeringen generelt har givet løfte om en besparelse på 125 mill. kr. Det er vitterlig ikke noget stort beløb i forhold til det samlede statsbudget; men jeg havde allerede ved første behandling lejlighed til at sige til den højtærede finansminister, at jeg var ret så imponeret af, at han mente sig i stand til at garantere, at regeringen ville overholde budgettet til punkt og prikke. Det er klart, at jeg er ikke mindre imponeret af, at man nu tør sige, man vil kunne spare 125 mill. kr. Men til det ærede medlem hr. Poul Møller vil jeg også gerne sige, at jeg tror, at hvis man vil se med samme kritiske øjne på militære som på civile budgetter, er det ingen uopnåelig opgave, der her er stillet regeringen. (*Afbrydelse af Poul Møller*). Det har regeringen ikke lovet. Som det fremgår af aftalen, har regeringen valgfrihed med hensyn til, hvor besparelserne skal hentes.

Men der er igen en ting, jeg føler trang til at sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, og som han nu nok alligevel bliver nødt til at tage som en fundamental forskel — der er mange andre, men her er en af de virkelig fundamentale forskelle — på det konservative parti og det radikale venstre: det radikale venstre ville aldrig gøre det, som det konservative parti har gjort igennem adskillige år, nemlig at føre hele sin økonomiske agitation på et krav om statsbesparelser, samtidig med at man lader partiets ordførere på de pågældende områder rejse land og rige rundt og fortælle, at på uddannelsens, på det sociale, på trafikens område skal der ikke spares, og lade partiets militærordfører rejse rundt og fortælle befolkningen, at der ofres for lidt på militæret. Jeg erkender, at vi ikke har de evner, der gør, at alt dette kan komme til at gå op med kravet om besparelser; det har man altså tilsyneladende